

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Morgen-Besøget

Citation: Hertz, Henrik: "Morgen-Besøget", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid71850/facsimile.pdf (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder

Morgen-Gesøget.

Til en lille Veninde, under hendes Sygdom, med et Exemplar
af En sind og een Nat.

I mense omhyggelig Helsbrede Gud
I Kammeret holder Dig inde,
Har jeg, der nødig idag gaaer ud,
Bekæft at sende Dig Brev og Bub,
Min kjærlige, lille Veninde!
De smukkeste Slim, mig lære min Kunst
(Dedlige saer man ved Musernes Gunst)
Og Ord, der aldrig frives omsonst,
Dem vil jeg til Krands forbinde.

Du spørger, hvorfor jeg netop idag
Bud Musernes Hjælp vil frive.
Ja, det er en højt forunderlig Sag.
Jeg skal forklare Dig det, men tag
Tiltakke med hvad jeg kan give.

Vi Mennesker grandste, saa det er en Gru;
Vi speculere vort Hoved itu.
Men griber en Gaade mægtig vor Hū,
Saa spørg dem, de Speculative!

Smorges tidlig, imens jeg laae,
Blot hæt til Dig mine Hængsler.
„Min Gud! jeg tankte, hvad hæter man paa,
At Dagen, den lange, let kan gaae,
Naar Leiet min Undling fængsler.
O, Zaalmods Engle! hvis I har Magt,
Da flaaer hende bl!“ — og knap vor det sagt,
Hør Doren gik op — gib nu blot Agt! —
Og knirkede paa sine Hængsler.

Og Doren gik op — hvert Ord er sandt;
Med Digt men aldrig bør fare —
Og ind i Stuen — jeg saae dem saa grandi!
Kom dragende, lige til Sengens Rand,
Den hellige Engle-Skare.
Med Vinger, der over Ryggen faldt ned,
Med Vine, der straaled' af himmelsk Fred,
De nærmede sig med fræbende Øjed —
Og Alle saa blændende klare!

Jeg blev forbauset, begriber Du nok,
 Og reiste mig halvt overende.
Da fælte sig fra den himmelfte Blok
Den mindste, en Bige med guldgul Løf,
 Og neiede for mig behænde.
Hun holdt under Armen trofast en Bog,
Hun smilte saa ubeskrivelig klog,
Og sagde (forstaaer sig, i Englenes Sprog,
 Et Sprog, vi Digttere kjende.)

Hun sagde: „Bring denne Bog, vor Ven!
„Haft til din lille Veninde!
„Maar Alden juiger sig langsomt hen,
„Da læse hun Bogen, og snart ved den
 „Skal unntet Timerne svinde.
„Hun læser jo souuft, hun er jo saa lært,
„Hun fattier hvad der er langt mere svært;
„Og denne Bog er rigtignok værdt
 „At læses af Mand og af Dvinde.

„Thi vilb, der synger hver evige Nat
 „En himmelblaa Fugl i dens Bladé.
„En sjin Prindsesse, af Alle forladt,
„Sig frelser ved Fuglen fra Nat til Nat,
 „Hver Gang hun Livet skal lade.

„Og fuglen er Phantasus, fjendt af Enhver.
„Den strammes, veed du, af Dagens Besvær,
„Og synger smukfest, naar Matten er nær.
„Prinsessen er Scheherezade.

„Og denne Prinsesse, hun er saa klog!
„Hvor Mat, forinden det dages,
„Fortæller hun Eventyr, af, som en Bog,
„Og altid i det deligste Sprog,
„Saa kjedomhed reent forjages.
„Hvad fuglen, mens hun var ille og syd,
„Har sjunget, det hører hun nu i sin Nød;
„Og Kongen, den strenge, der vil hændes Død,
„Ellsidst af Medvynk betages.

„Det er merkværdigt hvad hun alt veab,
„Hvor hun kan et Eventyr synne!
„Jeg tænker paa Lampen, Aladdin gned,
„Paa Hesten, der op i Skerne red,
„Paa Spaadommen, Duban forkyndte.
„I Afrikas Ørken, ved Indiens Flod
„Fornhede hun den Vandrendes Mod;
„Og vi, selv vi vore Lege forlod
„Og lytted', naar hun begyndte.

„Hvor ofte glemte vi Søvn og Mad
„Og hørte fra Palmernes Toppe
„Historien om den forstenede Stad,
„Det dansende Vand, og fuglen, der sad
„I Træet og talte veroppe;
„Om Vjerget om Verden, det uhyre Kaf,
„Om Kongen, der skjod til Malet og traf,
„Om Konen, der blev forvandlet til Straf
„Og stod paa Stald som en Hoppe.

„Ja, det er juft Eventyr! Kjender du dem?
„Du maa dem tilbunds sludere.
„See, der er nu den om Prinsen, mod hvem
„Den stigge Stivmoder var saa stem
„Og dræbte ham — aa, der er' flere!
„Om Fiskeren, han, der fæær i sit Net
„En Mand i et Skrin — et underligt Drat!
„Om Fisk, der sieges og tale saa net —
„Hvad kan man ønske sig mere?

„See, disse Historier, hver fortalt
„Fortreffeligt og fra Grunden,
„I denne Bog du finder det Alt;
„Og Bogen er Lusind og een Mat faldt.
„Dens Mage vist aldrig er sunden.

„Hils nu din lille Veninde, at vi,
„Der bringe dig Bogen, staae hende bi;
„Og fulg, hun skal lese flittigt deri,
„Og kys hende fra mig paa Mundens.“

— Saaledes talte med himmelstle Blif
Det vingede Barn og smilte.
Og rakte mig Bogen og gav mig et Nit,
Og neiede saa det ret havde Skif,
Og flagrende bort hun iilte;
Og alle de Andre med Et forsvandt,
Og jeg — jeg var reent tummelumpe, min Sandt!
Jeg stirred' og tankte: Det var da frappant!
Og lagde mig ned og hvilte.

En Stund jeg tankte: Na, jeg har nok drømt!
Maafsee jeg ligger og digter!
Men Engelen, af, der smilte saa omst,
Og Bogen, hun gav mig — digtet og drømt,
Naar man det noie besigter!
Jeg reiste mig hurtig, og see! der laae
Grandgivelig Bogen, mig bragte den Smaa!
Saa maatte jeg sagten's troe herpaa.
— Hvad troer nu Du? at jeg digter?

Ieg sender Dig Vogen; paa den kan Du troe.
Den Verden, dens Eventyr bygge,
Hvor Aander og lustige Genier hoe,
Den fører Dig paa en usynlig Bro
Til Øschinnistans dæurende Skylle.
Den lader Dig glemme Dagens Besvær,
Den bringer et underfuldt Liv Dig nær,
Den fyller Din Smerte; — den giver Enhver
En Part i de Himmelstes Lykke.
